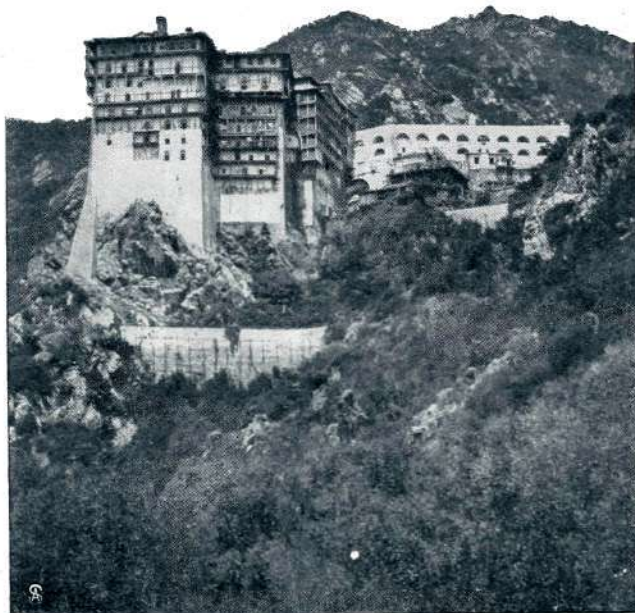

Naše slike. Dva mlada umetnika se predstavljata v našem listu slovenskemu občinstvu, oba polna istega idealnega navdušenja za pravo, iz lastne sile samostojno ustvarjajočo umetnost, a jako različna po svoji prirodni nadarjenosti. Anton Štefic, ki je študiral v Zagrebu in se je sedaj izobraževal v Italiji s podporo kranjskega deželne odbora, je mirna, nežna duša, ki ljubi intimna čuvstva in jih izraža z uprav žensko mehko. Čisto drugačen je Josip Vrbanija, učenec dunajske umetniške akademije. Ta pa razpenja naširoko krila svoje domišljije, ki se giblje v kolosalnih sferah. Kar je orjaškega, divje močnega, elementarno strašnega — to koncipira Vrbanija v silnih slikah, iz katerih izzivalno vpije neukročena moč. Oba umetnika sta še mlada, in jima le želimo, da najdeta vsak svoj primeren in hvaležen delokrog. »Materina ljubezen« (str. 281.) Štefičeva in »Rokoborca« (str. 296.) Vrbanijeva, obe deli iz najnovejšega časa, kažeta dovolj jasno razliko v stvarjanju obeh mladih domačih umetnikov. Od naših »starih« pa priobčujemo portret Janeza Vurnika (str. 319.) z lepim njegovim delom — velikim oltarjem na Brezjah (str. 301.). Vurnik, ki se je sam vedno ponižno imenoval le podobarja, je bil visoko izobražen, globoko čuteč mož, ki se mu imajo kranjske cerkve zahvaliti za mnoga lepa dela. Prerano je umrl plemeniti mož pred dvema letoma. — »Jež snubač.« Mladi risar J. Simončič je humoristično ilustriral narodno pravljico. Kdor je še ni slišal, evo mu je: Napovedal je devetodeželski kralj lov po svojih loviščih. A v preveliki strasti po plemeniti divjačini je zašel daleč od svoje družbe in ni ga bilo, ki bi mu pokazal pravo pot. Ide dalje, ide. Sreča ga jež in kralj ga povpraša. »Mi li moreš po-

kazati pravo pot do mojega kraljestva? Zašel sem in bliža se noč.« Ni se obotavljal jež in po raznih bližnjicah pripelje kralja še pred nočjo do njegovega spremstva, ki ga je že v strahu iskalo. »Kaj hočeš, da ti dam sedaj?« povpraša kralj ježa. »Pridem za leto dni, in tedaj naj se pripravi ena tvojih hčera, kajti zasnobim jo.« Začudil se je kralj, začudilo spremstvo, a beseda je bila dana . . . Mine leto in jež pride pred kralja, spominjajoč ga dane obljube. Kralj povpraša starejšo hčer, povpraša srednjo, a ni jima vseh jež snubač; le mlajša petnajstletna devotka se ga usmili. Po poroki ji pravi ženin: »Vzemi leskovo šibo in ne straši se; naj se zgodi karkoli, tepi me tako dolgo, da ti ne rečem nasprotnega.« Čeravno težko, a vendar ga uboga. Počasi se začne jež širiti, koža poka, in ravno hoče kraljičina vsa prestrašena ubežati, ko ne ugleda več ježa, temveč krasnega princa, kateri se ji ves srečen zahvaljuje za rešitev iz zakletstva. In po vsem kraljestvu je zavladalo nepopisno veselje. — Naš risar je pravljico naivnost vzela od šaljive strani in nam predstavlja kraljevi dvor devete dežele z obilnatimi dvorjani, med katerimi tudi norca ne manjka. — Stvari na Balkanu so se slabo zasukale. Po zmagoviti vojski s Turkom je prišlo do vojske med zavezniki. Vse je udarilo na Bolgarijo, ki se na tri strani ne more braniti in je v trenutku, ko to pišemo, skoro poražena. Mednarodna napetost vsled tega seveda le raste. Danes prinašamo dve sliki iz kotorske okolice in eno tipično sliko z gore Athos, iz zanimive meniške republike. Grški samostan Skinopetra v svoji romantični legi nad morjem pod visokim gorovjem bo, kakor drugi samostani na polotoku, prišel najbrže tudi politično pod grško oblast.

GRŠKI SAMOSTAN SKINOPETRA
NA SVETI GORI ATHOS.